

“Scala is echt vanuit de muziek ontstaan”

Bekende en onbekende werken uit de 17e- en 18e-eeuwse barokmuziek vormen de kern van Combattimento’s repertoire en dan vooral de stijlen waarin fantasie en beweging een grote rol spelen. Zes jaar na de eerste samenwerking tijdens *Pearl* hebben artistiek leider Wouter Mijnders en choreograaf Ed Wubbe opnieuw de handen ineen geslagen.

Lang voor de eerste stap was gezet, begon de selectie van de muziek. Wouter Mijnders: “Bij de muziekk keuze had ik er veel voordeel van dat ik al met Ed heb samengewerkt bij *Pearl*. Op basis van het concept van *Scala* heb ik een vrij gedetailleerde voorselectie kunnen maken. *Scala* is echt vanuit de muziek ontstaan.”

“Als er geen groove in zit, kun je niet dansen”

‘Groove’, meestal geassocieerd met funk of jazz, is voor Mijnders een belangrijke eigenschap waar hij op let bij de repertoirekeuze voor Combattimento. En ook bij de selectie voor *Scala*. “Het is de hartslag van de muziek. Als er geen groove in zit, kun je niet dansen. Het is een speelstijl die we de laatste jaren hebben uitgewerkt en die natuurlijk goed aansluit bij een dansvoorstelling. Daarom zijn we zo geschikt om dit te doen. We hebben die speelstijl al.”

De muziek in *Pearl* had een wervelend karakter, vloeiend, met veel verfijnde, Franse invloeden. *Scala* heeft meer van de rauwe, Italiaanse barok. En vooral veel contrasten. “We hebben overgangen gemaakt die geen overgang zijn. Sferen en emoties wisselen elkaar af. Ook dat is typisch barok. Een hele harde tijd. Echte armoede en criminaliteit tegenover de hoven en paleizen met muren er omheen. De verschillen waren extreem en dat hoor je in de voorstelling ook. Zoals de ‘Amante Felice’ van Stefani, een Napolitaanse dans die nog steeds op festivals gespeeld wordt. En dan zit er ook nog contrast en gelaagdheid binnen de scènes. Op kleurrijke muziek kan een pijnlijk duet te zien zijn.”

“Je zit er gelijk middenin”

Bij de muziek is ook gelet op sfeer en effect. “Er zijn stukken die ontzettend swingen, maar ook sfeerstukken. De stukken van Georg Muffat bijvoorbeeld, die meer lijken op een soort sound cloud. Heel actueel. Barok was ook een tijd van uitvindingen, machinerieën met allerlei mechanieken. Er zitten een paar stukken in *Scala* die heel machinaal klinken. Met klappen als van een heimachine. Dan wordt het bijna abstract, zoals bij de ‘Tremolo Staccato’ van Albicastro. *Scala* begint met ‘Il Pianto di Maria’ van Ferrandini. Heel dramatisch en emotioneel. Over het lijden van een vrouw die haar kind verloren heeft. Bijzonder dat het zo begint, zonder opbouw. Je zit er gelijk middenin.”